

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΔΑΗΣ

Συνδρομή έτησια: Έν' Ελλάδι ρρ. 8. έν τῇ ἀλλοδαπῇ ρρ. 12.—Ἐκαστον φυλ. τιμᾶται λ. 10.—Γραφεῖον Κο-
ρίννης, έν τῷ τοπ. τῆς Κορίννης.—Αἱ τὸ περιοδικὸν ἀπορῶσαι ἐπιστολαὶ διευθύνονται πρὸς τὸν ἰκδοτὴν.

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΙΩΤΗΣ

Η ΕΛΛΗΝΙΣ

ΚΑΙ

Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ

Συνέχεια· και τέλος τῆς σελ. 17.

γ') Ἐργόχειρα.

Ὁ λόγος ἔρχεται τελευτῶν ἐπὶ τὰ χειροτεχνήματα. Πολλοὶ πρὸ ἐμοῦ εἶπον ὅτι, κύριος σκοπὸς τούτων πρέπει νὰ εἶναι τὸ περὶ τὴν οἰκονομίαν βιωφελές καὶ ἡ περὶ τὴν εὐχειρίαν ἀσκήσις, ἡ δὲ τῆς φιλοκαλίας διὰ τῆς ἀρμονίας τῶν χρωμάτων, τῆς εὐρυθμίας τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ἐντέχνου τῆς παράστασεως ἀσκήσις δέον νὰ γίνηται παρέργως. Πρέπει δὴλον ὅτι τὰ κοράσια, παρ' ἡμῖν τοῦλάχιστον, νὰ διδάσκωνται α) τὰ στοιχειακὰ χειροτεχνήματα, οἷα τὰ ἀπλᾶ εἶδη τῆς ῥαφῆς, τοῦ πλέγματος, τῆς συμπλοκῆς, καὶ β) τὰ οἰκονομικά, ἥτοι τὴν κοπὴν καὶ τὴν ῥαφὴν χρυσίων ἐνδυμάτων, τὸ πλέγμα τῶν τε τριμμένων, τὸ ἐμβάλλωμα τῶν τετρυπημένων καὶ τὸ διάβρομμα τῶν ἐσχισμένων· τὰ δὲ κυρίως καλλιτεχνικά, ἥτοι ὅσα δὲν σκοπεύουσιν εἰς θεραπείαν οἰκιακῆς τινος ἀνάγκης ἀλλὰ μᾶλλον εἰς καλλιτέχνον τινα παράστασιν, νὰ διδάσκωμεν ἅπαξ μόνον τῆς ἐβδομάδος, ὅσον θὰ ἤρκει, νομίζω, ὅπως ἀναπτύξωμεν παρὰ τοῖς κορασίοις τὴν αἰσθησιν τοῦ καλοῦ. Ἄλλ' ὅμως τί συμβαίνει παρ' ἡμῖν; Τὰ οἰκονομικά χειροτεχνήματα, περὶ ὧς χρησιμώτατα πάντων δέον νὰ καταβάλληται σύντονος μέριμνα, ἀκριβῶς ταῦτα ἀμελοῦνται κατὰ δυσυχίαν ὑπὲρ τὸ δέον, ἡ μᾶλλον περιφρονοῦνται ὑπὸ τῶν ἡμετέρων διδασκάλων, καὶ ἂν μοι ἐπετρέπετε θὰ ἔλεγον, περιφρονοῦνται δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς κουφονοίας αὐτῶν. Πᾶσα δὲ προσοχὴ καὶ ἐπιμέλεια ἐκ τούναντιού στρέφεται κατ' ἐξοχὴν περὶ τὰ καλλιτεχνικά, ἥτοι περὶ τὴν πλοκὴν καὶ τὸ κέντημα, λ. χ. . . γωνίων πρὸς καλλωπισμὸν πολυτελῶν ἐπιτραπέζιων, περιβολῶν καὶ παραπετασμάτων, πολυδαπάνων θηκῶν, φεγγοδοχείων, γραμματοφυλακείων, ἡ τὰ λεγόμενα Ἐκτετικά, τῶν Γοβιλλῶν, γριβολιτέ, γκιου-ποὺρ κλπ., ὧν οὐδόλως ἐκεῖ ἐννοεῖται ἡ χρῆσις. Αἱ ἡμέτεραι διδασκαλαὶ ἐντελῶς ἀμαθεῖς περὶ τὰ οἰκονομικά χειροτεχνήματα, ἐπιθυμοῦσαι δὲ νὰ δώσωσι δείγματα τῆς περὶ τὰ ἀντικείμενα ἐκεῖνα τῆς πολυτελείας δεξιότητος αὐτῶν, παντάπασιν δὲν ἐννοοῦσι νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὰ ἐκεῖ ἀπλοῖα

ἤθη καὶ τὴν λιτότητα τοῦ ἐσωτερικοῦ διακόσμου τῶν οἰκιῶν, ὑπακούουσαι εἰς ῥητὴν θέλησιν τῶν γονέων, παραπονουμέναι ὅτι αἱ θυγατέρες τῶν κατὰ τοῖς τὸν πολῦτιμον χρόνον τῶν εἰς χειροτεχνήματα ἐντελῶς μὲν ἀχρηστα αὐτοῖς, σπουδαίως δὲ καὶ ἀσκόπως φλεβοτομοῦντα τὸ βελάντιόν των. Εἶναι περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι οἱ γονεῖς αὐτῶν πολλοχοῦ μὴ εὐρίσκοντες ἐν τῇ ἀγορᾷ τοῦ τόπου τὸ ἀπαιτούμενον ὑλικὸν πρὸς κατασκευὴν τοῦ ὑπὸ τῆς διδασκάλου ἐπιβληθέντος αὐτοῖς ἔργοχειρου, ἀναγκάζονται ἐνίοτε νὰ προμηθεύωνται τοῦτο διὰ πολλοῦ κόπου ἐξ Ἀθηνῶν ἢ Κωνσταντινουπόλεως, Λονδίνου ἢ Καλκούτης. Συνέβη μοι, Κυρία, νὰ ἐρωτήσω τινὰς τῶν περυσιωμένων τούτων διδασκάλων διατί ἀρνοῦνται νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὰς ἐπιθυμίας τῶν γονέων, καὶ ἀντὶ νὰ ὁμολογήσωσι τὴν ἀμαθίαν των, ἥτις δικαίως δὲν πρέπει νὰ ἐπιβαρύνῃ αὐτάς ἀλλὰ τὸ Ἀρσάκειον, ἐν ᾧ περὶ ταῦτα κατ' ἐξοχὴν ἡσκήθησαν, ἤκουσα μετὰ τινος βλακώδους ἀλαζονείας νὰ μοι ἀπαντήσωσιν ὅτι αἱ ἐργασίαι αὐταί, ἅς οἱ γονεῖς ζητοῦσιν, «εἶναι πρόστυχαις καὶ δὲν τὰς κάμνουν αἱ διδάσκαλοι ἀλλ' αἱ μοδίσταις».

Δ'

Δύο λέξεις ἔτι δὲν θὰ ἦσαν περιτταὶ διὰ τὸν ἐπίλογον τῆς παρούσης μου. Μετὰ τὰ εἰρημένα δὲν νομίζω, ἀγαπητῇ μου κυρία, ὅτι θὰ ἦτο ἀρκετὸν νὰ λέγωμεν μόνον ὅτι ἔχομεν παρθεναγωγεῖα, ὅπως εἴμεθα σεβαστοὶ καὶ ἀξιεπαινοὶ ἀπέναντι τοῦ κόσμου. Τὰ εὐγενῆ ταῦτα καθιδρύματα τότε μόνον δύνανται καὶ νὰ εἶναι πράγματι παρθεναγωγεῖα, ὅταν ἐπιτυγχάνωσι νὰ ποδίδωσιν εἰς τὴν κοινωνίαν τοὺς προσδοκώμενους καρπούς. Ἄλλως μάτην δαπανῶνται τσαῦτα ὑπέρογκα ποσὰ πρὸς συντήρησιν αὐτῶν. Καίτοι δὲ δὲν πρόκειται ἐνταῦθα κυρίως περὶ τοῦ Ἀρσακείου, οὐχ ἥττον δὲν θὰ παρασιωπήσω ὅτι οἱ ἔχοντες ἀμέσως ἢ ἐμμέσως συμφέρον νὰ παραστήσωσιν ἀγαθὴν τὴν ὑπόληψιν τοῦ καταστήματος τούτου ἡ οἱ ἀποβλέποντες εἰς τὴν ἐξωτερικὴν λάμψιν τῶν καρτῶν αὐτοῦ δὲν νομίζονται ὅτι ἔχουσι πολὺ δίκαιον βραβεύεσθαι αὐτοὺς ἐπὶ ταῖς δοξαῖς λέξεσι, μεθ' ὧν εὐγενεῖς τιμαὶ σιλλελλῶντες, οἷος ὁ Γλάδστων, ὁ Βυρνόφ καὶ ἄλλοι, ἠθέλησαν νὰ λάβωσι περὶ αὐτοῦ· οὐδὲ εἶναι ἀνάγκη, νομίζω, νὰ δράττωσι ταύτας μετὰ τσαύτης προθυμίας καὶ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ
ΝΟΤΕΙΟΝ ΜΕΣΟΓΕΙΟΝ

νάντιτᾶττωσιν αὐτάς ἀγερῶν καὶ θριαμβευτικῶς κατὰ τῶν ζητούντων νὰ καταδείξωσι τὰς ἐλλείψεις αὐτοῦ ἐπὶ τῇ χρηστῇ ἐλπίδι τοῦ ἀποδοῦναι εἰς τὸ ἀνώτατον τοῦτο γυναικεῖον καθίδρυμα τοῦ ἐλληνισμοῦ, ἐξ οὗ ἐλλόγως προσδοκᾶται ὁλοκληρῶς τῆς Ἀνατολῆς ἡ ἀνάπλασις, τὴν ἐν ἣ κέκληται εὐγενεῖ σταδιοδρομία προσήκουσαν θεσιν. Τὸ ἀμβλυωπεῖν μετὰ τοσαύτης ἐπιμονῆς καὶ εὐχαριστήσεως πρὸς τὰς ὑποδεικνυμένας ἐλλείψεις τοῦ καταστήματος τούτου θλήλῃπιζεν ἡμᾶς ἐντελῶς καὶ περὶ πιθανῆς τιнос ἐν τῷ μέλλοντι βελτιώσεως αὐτοῦ. Ἐπὶ πᾶσι δὲ δὲν μοι φαίνεται ὅτι θὰ ἦτο ἄκαιρος ἡ ἄδικος ὁ λόγος ἀναφερόμενος καὶ ἐπὶ τὰ λοιπὰ παρθενωγχεῖα τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος...

Ἄν ὑμεῖς, Κυρία, δὲν συμφωνεῖτε μετὰ τὴν γνώμην μου, δὲν δικαιούμαι ἄρᾳ γε τότε νὰ ζητήσω νὰ μάθω ἀπὸ ὑμᾶς τί ἔπραξαν τὰ παρθενωγχεῖα ἀπὸ τῆς συστάσεως τῶν ἄχρι σήμερον; Δεῖξατε, ποῦ εὐρίσκετε ὑμεῖς, ποῦ βλέπετε τὴν ποθουμένην ἐκείνην μητέρα, ἣν κατῴρωσαν νὰ μορφώσωσι ταῦτα μετὰ τοσαύτας ὑπὲρ αὐτῶν γενομένης δαπάνης; ἡ ἥτις ἐγγυᾶται ὅτι δύναται νὰ ἀναλάβῃ εὐθαρσῶς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων τῆς, ὅπως χορηγήσῃ εἰς τὴν πατρίδα μας τοὺς ζητούμενους τούτους χρηστοὺς καὶ ἀνδρείους πολίτας; Ἐννοῶ ἐντίμους τινὲς ἐξαιρέσεις, ἃς ὅμως πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὀφείλομεν εἰς τὴν ἐπιμελεμένην ἀγωγὴν, ἣν ἔδωκε ταύταις μᾶλλον ὁ οἶκος ἢ τὸ παρθενωγχεῖον. Ἐφ' ὅσον δὲ περὶ τούτου δὲν θὰ μὲ πείσετε, θὰ μοι ἐπιτρέψετε νὰ πιστεύω ἀδιστακτικῶς, ὅτι ἐν γένει πάντα τὰ παιδευτήρια ταῦτα τῶν θυγατέρων ἡμῶν ἀπέτυχον, καὶ ἀπέτυχον οἰκτρῶς τοῦ σκοποῦ τῶν παρ' ἡμῖν. Ἄν ὑμεῖς δὲν μοι τὸ ἐπιτρέψετε, θὰ λάβω αὐτὸς τότε τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφράσω τὴν ἐδραϊὰν πεποιθήσιν μου, ὅτι ἂν ἡ Ἑλληνὶς πρέπει νὰ εἶναι τοιαύτη, οἷον εἶπον ὅτι πρέπει νὰ ἐννοῶμεν, ἂν ὁ προορισμὸς τῶν παρθενωγχείων ἀνάγκη νὰ εἶναι τοιοῦτος, οἷον ἀνωτέρω διετύπωσα, βεβαίως ταῦτα, καὶ πρῶτον πάντων τὸ Ἀρσάκειον, ἀντὶ τοῦ εἶναι εὐεργετικὰ διὰ τὸ ἡμέτερον ἔθνος, συνετέλεσαν ἐξ ἐναντίας ἀσφαλῶς εἰς τὴν διαφθορὰν τῶν ἀπλῶν καὶ χρηστῶν ἡθῶν τῆς Ἑλληνίδος, δι' αὐτῆς δὲ καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν χαρακτῆρος καθόλου...

Μετὰ βαθέος ψυχικοῦ ἄλγους, Κυρία, πᾶς ὀξύδερκῆς παρατηρητῆς δύναται νὰ προῖδῃ ὅτι λίαν προσεχῶς βαρεῖται, ἵσως καὶ διὰ παντὸς ἀνεπανόρθωτοι, ἀναμένουσι τὸν ἐλληνισμὸν συμφορὰ. Τὸ ἀπὸ τοῦ Αἵμου ἐπιφερόμενον σφοδρὸν τοῦ Βορρᾶ πνεῦμα εἶναι λίαν ἐπιφοβόν. Τὴν δὲ Ἑλλάδα, τὴν νεανίαν καὶ ἀγνὴν ταύτην κόρην τοῦ 21, ἣν τοσούτῳ ἔνδοξον, αἰδήμονα καὶ ὡραῖαν παρέδωκαν ἡμῖν οἱ πατέρες, κατέστησαν σήμερον οἱ παρ' Ἀζίας καὶ ἀσυνειδήτως ἀναλαβόντες τὴν διαπαιδαγώγησιν αὐτῆς, ἐταῖραν ἀναιδῆ, μεταπηδῶσαν ἀσέμνως ἀπὸ ἀγκάλης εἰς ἀγκάλην τῶν φαύλων προαγωγῶν αὐ-

τῆς, ἐντροφῶσαν ἀσυστόλως εἰς τὰ ποτρόπαια φιλήματά των, μεθύουσιν ἐκ τῶν ἀκολάστων θωπειῶν αὐτῶν. . . Τῶν δὲ ἐρωτικῶν τούτων ὀργίων τῆς, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἀνέθρεψαν αὐτὴν, οἱ καρποὶ τί ἄλλο δύνανται νὰ εἶναι ἢ ὁ ἐκφυλισμὸς, ἡ διαφθορὰ καὶ ἡ ἀνανδρία; Ὡ, βεβαίως τὴν Ἑλλάδα θὰ καταλάβωσιν αἱ περιστάσεις λυπηρῶς μεθύουσιν ἐν μέσῳ τῶν ὀργίων τούτων. Οὐδὲ θὰ δυνήτῃ νὰ ἐπιδείξῃ σήμερον τοὺς λέοντας τοῦ 21, ὅπως ἀποστέλλουσα αὐτοὺς εἰς τὸν Ὀλυμπον, τὸν Πίνδον καὶ τὸν Αἶμον γενναίους καὶ σεβαστοὺς προμάχους τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης τῶν πατέρων ἡμῶν, ἐπιτελοῦσα δ' αὖθις ἔργα ἀντάξια τῆς προγονικῆς αὐτῆς ἀνδρείας καὶ δόξης, παραστῇ εὐπρόσωπος ἁπέναντι τῆς Εὐρώπης καὶ ἐφελεύσῃ τὰς συμπαθείας αὐτῆς. Ἰδοὺ τὰ ξιοθρήνητα ἀποτελέσματα τῆς θλιβερᾶς καταπτώσεως τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν φρονήματος, τὰ ὁποῖα οὐδὲ νὰ συναισθανθῶμεν τοῦλάχιστον εἴμεθα ἱκανοὶ ἐν τῇ ἀπαισίᾳ νάρκη, εἰς ἣν ἐπέζητησαν καὶ ἐπέτυχον νὰ βυθίσωσιν ἡμᾶς οἱ περὶ τὴν ἐξουσίαν ἀείποτε ὀργιάζοντες. Καὶ ἡ κατάπτωσις αὕτη τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος, ἥτις ἀείποτε ἐπὶ νῆγκεν ἀφρευκτον τὸν πολιτικὸν μαρμαρὸν καὶ τὸν θάνατον καὶ αὐτῶν τῶν μᾶλλον μεγαλουργησάντων ἐθνῶν, μὴ ἀμφιβάλλετε ποσῶς, Κυρία, ὅτι ὀφείλεται εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ ὅλως ἀφιλόσοφον καὶ ὀθνεῖον παιδευτικὸν σύστημα τῶν ἡμετέρων παρθενωγχείων, τῶν σχολείων, τῶν γυμνασίων καὶ τοῦ πανεπιστημίου, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀνίκανα πλέον νὰ παραγάγωσι τὰς Ἑλληνίδας καὶ διὰ τούτων τοὺς Ἕλληνας τῆς ὀλίγῃ πρὸ ἡμῶν εὐδαίμονος ἐκείνης ἐποχῆς. Τὸ δὲ ὀλέθριον τοῦτο παιδευτικὸν σύστημα πρέπει νὰ ἐπιβαρύνῃ βεβαίως τὴν ἀπρονοησίαν ἢ ἀβελτηρίαν τῶν ἐπὶ μακρὸν ἤδη χρόνον τοσοῦτον ἀμαθῶς καὶ ἀδεξιῶς παιδαγωγούντων τὸν ἀτυχῇ τοῦτον τόπον! . . *

ὁ ὑμέτερος
X. KAPMITSE

ΥΓΙΕΙΝΗ ΕΝ ΘΕΡΕΙ

Facilius est morbos praecavere
quam eos curare. HOFFMAN.

I

Τὰ αἷτια τῶν μεταβολῶν τῆς θερμοκρασίας τοῦ τινὸς εἶναι πλεῖστα, ὧν οὐχὶ ὀλίγα ἴσως ἄγνωστα ἔτι εἰς ἡμᾶς ὑπάρχουσι. Γινώσκουμεν δὲ μετὰ θετικότητος μόνον τὰ ἑξῆς.

* ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ. Ἐν ἀριθ. 4. σ. α. στήλ. β' στίχ. 22 ἀντὶ: τὴν γυναῖκα ἐντὸς . . . γραπτέον: τὴν γυναῖκα ἀμαθῆ καὶ δούλην ἐντὸς . . . σελ. β' στήλ. α. στίχ. 40 ἀντὶ: Ἐνιαχοῦ . . . γραπτέον: Ἐνίοι . . . στίχ. 46—47 γραπτέον: Πρὸς δὲ τοὺς ἀποδεχομένους τὴν πνευματικὴν μειονεξίαν τῆς γυναίκας ἐλλόγως οὕτω ἀντιτάττουσι. . . Ἐν ἀριθ. 2 σελ. α. στίχ. 14 ἀντὶ: ἐνασκουσαι. . . γραπτέον: ἐνασκουσα. . . στίχ. 17 ἀντὶ: τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἐν Βερολίῳ συνεδρίου. . . γρ. τῶν Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων. Ἐν ἀριθ. 3 σελ. β', στήλ. β' στίχ. 42 ἀντὶ: ἀποστηθίζουσαι. . . γρ. ἀποστηθίζοντα. . .

II

α') Ὅτι πρώτη αἰτία τοῦ ψύχους ἐν χειμῶνι καὶ τοῦ καύσωνος ἐν θερεί εἶναι ἡ κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ ἥττον μεγάλη πλαγιότης, μεθ' ἧς αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες πίπτουσιν εἰς τινα τόπον, ἀναλόγως τοῦ γεωγραφικοῦ αὐτοῦ πλάτους. Τόποι τουτέστι μᾶλλον ἀφιστάμενοι τοῦ Ἰσημερινοῦ, οἷον ἡ Αὐστρία, ἡ Πρωσία καὶ ἐν γένει ἡ Εὐρώπη, εἶναι καὶ μᾶλλον ψυχροί, ἥττον δὲ τούτου ἀφιστάμενοι, ὡς ἡ Ἑλλάς ἢ ἡ Ἰταλία καὶ ἐν γένει ἡ Ἀφρική, εἶναι καὶ ἥττον ψυχροί.

β') Ὅτι ἡ θερμοκρασία ὑψοῦται ἢ μειοῦται ἐπ' ἴσης κατὰ λόγον τοῦ ὕψους αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἥτοι τῆς ἐστίας τῆς ἀντανάκλασεως τοῦ θερμογόνου. Τόποι δηλαδὴ καθ' ὅσον πλείοτερον ὑψοῦνται ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, κατὰ τοσοῦτον εἶναι ψυχρότεροι, καθ' ὅσον δὲ μειοῦνται κατὰ τοσοῦτον εἶναι θερμότεροι.

γ') Ὅτι ἡ γαιτνίσις προσέτι τῆς θαλάσσης ἡ μεγάλην ὕδατων ἔνεκα τῆς γινομένης ἐξατμίσεως μεταβάλλει τὴν θερμοκρασίαν τοῦ τόπου. Ὁ Πειραιεὺς ἐπὶ παραδείγματι ἡ τὸ Φάληρον καὶ αἱ Ἀθῆναι καθιστῶσιν ἀμέσως καταφανεστάτην τὴν περίπτωσιν ταύτην.

δ') Ὅτι ἡ ποιότης τοῦ ἐδάφους συντελεῖ ὡσαύτων εἰς τὴν ὕψωσιν ἢ μείωσιν τῆς θερμοκρασίας. Ἐδάφος λ. γ. γυμνὸν φυτῶν, τιτανῶδες καὶ μάλιστα ἀμμῶδες, ἔχον τὴν ιδιότητα τοῦ θερμαίνεσθαι ἰσχυρότερον, πρὸς τούτῳ δὲ πάντῃ ἀνεπίδεκτον ὑπάρχον ἐξατμίσεως, αὐξάνει τὴν θερμοκρασίαν τοῦ τόπου. Τοιοῦτο τὸ ἔδαφος τῶν ἐρήμων τῆς Ἀφρικῆς. Ἀπ' ἐναντίας δὲ ἔδαφος καλλιεργημένον καὶ ἐπιδεικνύον πλουσίαν βλάστησιν, μάλιστα δὲ κεκαλυμμένον ὑπὸ δασῶν, εἶναι πάντοτε ψυχρότερον τοῦ ἐστερηνέου τούτων, καθ' ὅσον διὰ τῆς φυτικῆς ζωῆς, ἱκανοῦ καταναλισκομένου ποσοῦ θερμότητος, αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες δὲν ἐξικινῶνται ἀρκούντως θερμὰ μέχρι τοῦ ἐδάφους. Τοιοῦτο τὸ ἔδαφος τῆς Νιγηρίας.

ε') Ὅτι οὐχ ἥττον ποικίλλουσι τὴν θερμοκρασίαν τοῦ τόπου οἱ ἐν τούτῳ ἐπικρατοῦντες ἀνεμοὶ κατὰ τὴν φύσιν τῶν χωρῶν, ἃς οὗτοι διερχόμενοι ἐπινέουσιν. Ἐπομένως χωραὶ ἐκτεθειμέναι εἰς τὰς προσβολὰς ψυχρῶν ἀνέμων εἶναι, ὡς εἰκός, ψυχρότεραι ἐκείνων, ἃς προφυλάττουσιν ἀπ' αὐτῶν παρακείμενα ὄρη· οὕτως ἡ Εὐρώπη ἔχει μετριώτερον ψύχος ἄλλων χωρῶν τῆς γῆς, ὑπὸ τὸ αὐτὸ πλάτος κειμένων, διότι τὰ Οὐράλια ὄρη προφυλάττουσιν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ψυχροῦ ΒΑ ἀνέμου.

Μετὰ τὰ ὀλίγα ταῦτα, τὰ ὁποῖα ἐκρίναμεν καλόν, χάριν ἰδίως τῶν ὡραίων ἀναγνωστῶν τῆς Κορίνθης, νὰ προτάξωμεν περὶ τῶν αἰτίων, ἅτινα διακρίνωσιν τὰς θερμοκρασίας τόπου τινός, ἐξετάσωμεν ἀποτελέσματα τὰ δυνάμενα νὰ προέλθωσιν ὡς πρὸς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ θερμοῦ ἀέρος, καὶ ἐξοχῶν ἐπὶ τῆς ἀναπνευστικῆς συσκευῆς καὶ τοῦ ὀργάνου τῶν ἐκκρίσεων καὶ τῆς διαφορήσεως, ἥτοι τοῦ δέρματος.

Ἡ θερμότης εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωικῆς ἀρχῆς, ὡς τὸ ψύχος εἶναι ὁ ἐπίφοβος πολέμιος αὐτῆς. Ἐν τούτοις θερμοκρασίᾳ λίαν ὑψωμένη παράγει ἀποτελέσματα χυλεπὰ εἰς τοὺς μὴ εἰθισμένους εἰς αὐτό. Ἄνω τῶν 45 βαθμῶν ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ θεωρηθῇ θερμός. Ἐν τῇ θερμοκρασίᾳ δὲ ταύτῃ δὲν εἶναι πολὺ εὐνοϊκὸς εἰς τὴν ὑγίειαν, διότι ὑπάρχει μᾶλλον διασταλμένος, μᾶλλον ἀραιὸς ἢ ὁ ψυχρὸς ἄνθρωπος, καὶ ἡ πίεσις αὐτοῦ δὲν ἀντισταθμίζει τὴν ἐκκρίσιν τῶν ὑγρῶν. Ἀφ' ἑτέρου δὲ δὲν παρέχει εἰς τὴν εἰσπνοὴν καὶ ἐκπνοὴν ἱκανὴν ποσότητα στοιχείων ζωτικῶν. Ἐντεῦθεν ἐπακολουθεῖ ὅτι αἱ εἰσπνοαὶ καὶ ἐκπνοαὶ ἔνεκα τῆς συχνότητος αὐτῶν αὐξάνουσιν, ἡ δὲ αἱματοποιήσις ἀποβαίνει ἀνεπαρκῆς εἰς τὰς ἀνάγκας ἐντεῦθεν ἡ στενοχωρία, ἡ ἀγωνία, ἡ δύσπνοια, ἡ κεφαλαλγία καὶ πρὸ πάντων κίνδυνος ἀσφυξίας, ἔάν ἡ θερμοκρασία εἶναι λίαν ὑψωμένη. Δέον δὲ νὰ προσθέσωμεν, ὅτι τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα παρατηροῦνται καὶ ἐν ἡλεκτρικῇ καταστάσει τοῦ ἀέρος.

Τὸ δὲρμα εἶναι τὸ ὄργανον, τὸ ὁποῖον πρῶτον ὑφίσταται τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀτμοσφαιρικῆς θερμοκρασίας, ἧς ἀποτελέσματα δὲν βραδύνουσι νὰ ἐπεκταθῶσι καθ' ὅλην τὴν οἰκονομίαν τοῦ σώματος. Ἰδόμεν δὲ ὁποῖα ἡ ἐπίδρασις τῆς θερμότητος ἐπὶ τοῦ ὀργάνου τούτου. Ἡ μεταβάσις ἀπὸ τοῦ θάλους εἰς τὸ ψύχος ἐπίσχει τὰς λειτουργίας τοῦ δέρματος, αὐξάνει τὰς λειτουργίας τῶν βλεννομεμβρανῶν καὶ τῶν ἀδένων, καὶ φλεγμαίνει τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα. Ἡ δὲ μεταλλαγή τοῦ ψύχους εἰς θάλαπιν εἶναι μὲν ἀληθῶς ἥττον ἐπικινδυνός, ἰσχυρὰ ὅμως θερμότης ἐπιφέρει συμφορὴν εἰς τὴν δερματικὴν ἐπιφάνειαν, γίνεταί ἀφορμὴ συρροῆς ὑγρῶν ἐν αὐτῇ, προκαλεῖ διαφορήσιν λίαν ἀφθονοῦ καὶ ἐκνευρίζει κατὰ συνέπειαν τὸν ὀργανισμόν.

Αἰολοῦντες δὲ περὶ τῆς θερμότητος, δυνάμεθα ἄρᾳ γε νὰ παραλίπωμεν τὴν ἐπιρροήν, ἣν ἐξασκεῖ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου ὀργανισμοῦ τὸ ἡλιακὸν φῶς, ἡ μεγάλη αὕτη φυσικὴ πηγὴ τοῦ θερμογόνου; Τὸ ἡλιακὸν φῶς ἔχει ἐνέργειαν διεγερτικὴν ἐπὶ τοῦ δέρματος, εἶναι δὲ ἡ πρώτη αἰτία, εἰς ἣν ὀφείλεται ἡ χρώσις αὐτοῦ, καὶ ἐκτείνει τὴν τονωτικὴν αὐτοῦ ἐνέργειαν ἐφ' ἅπαντα τὸν ὀργανισμόν. Ὅπως δὲ φυτὸν ἐστερηνέον φωτὸς ἀποβάλλει τὸ χρώμα του, τὴν σύστασίν του καὶ τινὰς τῶν ιδιοτήτων αὐτοῦ, οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅστις δὲν ἀπολαύει τῆς εὐεργετικῆς ἐπιρροῆς τοῦ φωτός, καθίσταται ὠχρὸς καὶ μαρμαρινός. Παρατηρητέον δὲ ὅτι καθόλου τὰ καλλιχρώματα καὶ ῥωμαλεώτατα τῶν τε φυτῶν καὶ ζώων ἀπαντῶμεν ἐν τῇ διακεκαυμένη ζώνῃ, διότι ἐνταῦθα ὑπάρχει καὶ μεγαλειτέρα θερμότης καὶ περισσότερον φῶς, ἅτινα συναμφοτέρα ἀπεργάζονται τὸ τε χρώμα καὶ τὴν ῥώμην αὐτῶν. Καὶ καθ' ὅσον προχωροῦμεν πρὸς τὰς πολικὰς χώρας, κατὰ τοσοῦτον δὲν εὐρίσκομεν ἐν γένει δογῶσαν καὶ ῥωμαλέαν βλά-

στασιν. Ἀλλὰ καὶ αἱ κατ'αὐτὴν τὴν εὐκρατον ζώνην ταπειναὶ πόαι ἐν τῇ πρὸς Ἀνατολὰς Ἰνδικῇ ἀναφέρονται εἰς ὕψος 60-70 ποδῶν, οἱ δὲ κάλαμοι αὐτῶν χρησιμεύουσιν ὡς δοκοὶ διὰ τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν. Οἱ κάτοικοι ἐπ' ἰσῆς τῶν ἐσπερημένων τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, ὡς εἰ ἐργάται τῶν μεταλλωρυχείων, οἱ φυλακισμένοι κλπ., οὐ μόνον ὑπόκεινται εἰς τὴν ἀποβολὴν τῆς φυσικῆς χροιάς τοῦ προσώπου αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ παρουσιάζουσιν εἰδὸς τι γενικῆς ἀτονίας· τὸ αἶμά των εἶναι ἥττον εὐχρουν, ἥττον συνεστηκός· οἱ λευκοὶ χυμοὶ ἐπικρατοῦσιν ἐν τῷ ὁργανισμῷ αὐτῶν. Εἶναι ἐπιρροεῖς εἰς χοιράδας, ὑδρωπικὴν καὶ εἰς ἄλλας ἀσθενείας. Μετὰ ταῦτα δὲ τί νὰ εἴπῃ τις περὶ τῶν ἡμετέρων κυριῶν, αἵτινες ἐκ φόβου μὴ ἐπικαθ' τὸ πρόσωπόν των καὶ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος αὐτῶν ἐκτεθειμένα εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, στεροῦνται ἐκουσίως τῆς εὐεργετικῆς αὐτοῦ ἐπιδράσεως;...

Θεωρήσωμεν καὶ τοὺς ἀνθρώπους, αἵτινες ἐξ ἐναντίας εἶναι ἐκτεθειμένοι εἰς τοῦτο τὸ φῶς· οἱ γεωργοὶ π.χ. δὲν διακρίνονται ἐκ τῆς βώμης καὶ τῆς ζωρᾶς χροιάς τοῦ προσώπου των; Συμφέρει ἄρα, ὅπως διατηρήσωμεν καλὴν ὑγίειαν, νὰ μὴ ἀποφεύγωμεν τὰ τονικὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, νὰ μὴ μεταβάλλωμεν δὲ τὴν νύκτα εἰς ἡμέραν, τὴν ἡμέραν εἰς νύκτα, καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ στερῶμεν τῆς ἀγαθοποιου ἐπενεργείας τοῦ φωτός τὰ τέκνα ἡμῶν, παρ' οἷς ἐπικρατεῖ συνήθως τὸ λυμφατικὸν σύστημα. Ἐὰν τὰ παιδιά των ἐξοχῶν ἔχουσιν μᾶλλον ζωρὰν χροιάν καὶ εἶναι πλέον εὐρωστα ἢ τὰ τῶν πόλεων, δὲν προέρχεται τοῦτο προφανῶς ἐκ τοῦ ὅτι ἀπολαύουσι τῶν ὠφελημάτων ἀτμοσφαίρας καθαρᾶς, ἀδιαλείπτως ἀνανεουμένης, καὶ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός; Τὸ δραστηριώτερον ἄρα μέρος τοῦ καταπολεμεῖν ἐπιτυχῶς τὴν πρὸς τὸν ῥαχίτισμὸν καὶ τὴν ἀναιμιάν διάθεσιν εἶναι τὸ ἐκθέτειν τὰ τέκνα εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. «Κάμετε λουτρά τοῦ ἡλίου, ἀνακράζει ὁ διδάκτωρ τῆς ὑγιεινῆς Mantegazza, εἰς τὰ λυμφατικὰ παιδιά.»

III

Ἐὰν εἶναι ἐναντίον τῆς ὑγείας τὸ διάγειν τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου εἰς τοὺς σκοτεινοὺς τόπους, τὸ ζῆν συνήθως ὑπὸ σκιᾷ, ἐντεῦθεν δὲν ἐπεταὶ βεβαίως ὅτι πρέπει νὰ ἐκτίθεται τις εἰς τὸν ἥλιον καὶ πάντῃ ἀπροφυλάκτως, διότι αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, λίαν καυστικαί, δύνανται νὰ ἐπιφέρωσιν ἀπροόπτους οὐχὶ σπανίως δὲ καὶ βαρείας νόσους. Ἀμεσος τῆς κεφαλῆς προσηλιασμός ἐπ' ὀλίγας ὥρας, ὀλίγας μόνον στιγμὰς, ἤρκεσεν ἐνίοτε ὅπως ἐπιφέρῃ κεφαλαλγίαν, ἐρύθημα, ἐρυσίπελας, ἀποπληξίαν, ἐγκεφαλικὸν πυρετόν, παραφροσύνην. Εἰς 1266 ἄτομα, ἐκτεθειμένα ὑπὸ ἡλίου καυστικόν, ὁ Esquirol ὑπελόγησε 12 περιπτώσεις παραφροσύνης. Ὁ Martinet παρετήρησε τοῦτο 2^{ον} ἐπὶ τοῖς 0^ο. Ἐν Ἀλγερίᾳ, ἐν τῇ Νοτίᾳ Ἀμερικῇ βλέπομεν στρατιώτας πίπτοντας ὡς κε-

ραυνοπλήκτους ὑπὸ τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου. Τὸ αὐτὸ παρετηρήθη εἰς Τούρκους στρατιώτας ἐν Γεμένῃ· ἐνεκα ὑπερβολικοῦ ὠσαύτως καύσωνος. Ἀνάγκη ἄρα νὰ ἀποφεύγωμεν μετὰ φρονήσεως τὸν προσηλιασμόν καὶ λαμβάνωμεν τὴν προφύλαξιν, κατὰ τὸ δυνατόν, ὅπως στρέψωμεν τὸ μέτωπον εἰς τὸν ἥλιον, ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν φέρομεν ἀλεξήλιον, ἢ καλύπτραν ἱκανὴν νὰ περιλάβῃ καὶ προστατεύσῃ τὸν τράχηλον ἡμῶν κατὰ τοῦ ἡλίου· διότι παρετηρήθη, ὅτι οἱ προσβληθέντες ὑπὸ παραφροσύνης, ἐγκεφαλικὸν πυρετὸν καὶ τῶν τοιούτων μετὰ προσηλιασμόν, πάντοτε ἔπαθον διότι παρουσίασαν τὸν τράχηλον εἰς τὸν ἥλιον. Ἐν Ἰνδία, ὅπου ὁ καύσων τοῦ ἡλίου εἶναι ὑπερβολικός, οἱ σχόντες τὴν ἀφροσύνην νὰ στρέψωσι πρὸς τὸ ἄστρον τοῦτο τὴν ῥάχιν, ἐτιμωρήθησαν ἐνίοτε δι' αἰφνιδίου θανάτου.

Ἡ δὲ διαίτα, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰκολουθήσωμεν κατὰ τὰ κυνικὰ καύματα, ἅτινα ἀποβαίνουσιν ἢ πηγὴ πολυαριθμῶν νοσημάτων, πρέπει νὰ εἶναι ἥπια καὶ ὄχι ἐρεθιστικῇ· πρέπει ἰδίως νὰ ποτρεπώμεθα τῶν καταχρήσεων περὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ὀπωρῶν κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον, καθ' ὅσον αὐταὶ ἐκτίθενται ἄωροι εἰς πώλησιν, διότι εἶναι λίαν δύσπεπτοι. Καθόλου εἰπεῖν κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους εἶναι εὐκόλον νὰ ἔχωμεν δυσπεψίας βαρείας, αἵτινες παρουσιάζουσιν τὰ φαινόμενα τῆς χολέρας καὶ τοῦ δηλητηριασμοῦ. Προφυλάξεις τινὲς ἄρα δὲν θὰ ᾤσαν ἀνωφελεῖς· οὕτω μετὰ τὴν ἐμφάνειαν τῆς διαρροίας φρόνιμον εἶναι νὰ ἐπίσχωμεν ταύτην ἀμέσως διὰ διαίτης ἢ δι' ὀλίγων σταγόνων λαυδάνου εἰς ἔγχυμα ἐξ ἀποστάγματος ἡδυόσμου (μέντας) ἢ χαμαιμήλου, διότι οἱ καύσωνες παραπετινόμενοι ἐξασθενοῦσι τὸν ὁργανισμόν, καὶ ἡ ἐξακολουθήσις τῆς διαρροίας ἐδύνάτο νὰ ἀναπτύξῃ νοσήματα βαρέα καὶ δυσίατα.

[ἐλευθέρᾳ ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μεταφράσεως]

X. KAPMITZES

ΕΚΡΗΞΙΣ ΠΗΛΑΙΣΤΕΙΟΥ

Ὁ ἐν Νουμέα Ἀγγλος πρόξενος ἀφηγεῖται τὸ ἔξης μοναδικὸν φαινόμενον, ὅπερ ἔσχε χώραν ἐν τῇ νήσῳ Τανᾶ. Ἐκρηξίς ἡφαιστείου ἐγένετο, λέγει, τὴν 10^{ην} Ἰανουαρίου ἐνεστῶτος ἔτους, περὶ τὴν 10^{ην} τῆς πρωῆας. Ὁ πυθμὴν τοῦ λιμένος κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος ὑψώθη ὑπὲρ τὸ ὕδωρ πεντήκοντα ὀργυιάς, κατὰ τὴν πρώτην ταραχὴν τοῦ σεισμοῦ. Νέον ἡφαιστεῖον ἐξερράγη πλησίον τοῦ Sulphur Bay, μετὰ τὸν κόλπον καὶ τοῦ ἀρχαίου ἡφαιστείου. Τὸ ἀριστέρον τοῦ Port-Résolution, λέγει μάρτυς αὐτόπτης, ἦτο κεκαλυμμένον δι' ἀτμῶν.

Νέα μεγάλη ἐκρηξίς καὶ σεισμός ἐγένοντο ἐκ νέου τὴν 11^{ην} Φεβρουαρίου, ὅτε ὁ πυθμὴν τοῦ λιμένος ὑψώθη ἐκ νέου 50 ὀργυιάς ὑψηλότερον, ἀφείς μόνον μίαν πολὺ στενὴν εἰσόδον, τρεῖς δὲ βράχοι ἐπεφάνησαν, κατὰ τὴν δυτικὴν ἄκρην, βάθους 11

ὀργυῶν. Δὲν ὑπάρχει δὲ τῶρα εἰμὴ ὕδωρ βάθους 15 μόνον ποδῶν ἐκεῖ, ὅπου πρότερον ὑπῆρχεν ὑπὲρ τὰς 5 1/2 ὀργυιάς, ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς εἰσόδου τοῦ λιμένος.

Ἡ πλήμμυρα τοῦ ὕδατος, ἀμπωτις ὕψους 50 περὶ ποδῶν, παρέσυρε τὸ δυτικὸν ἄκρον καὶ κατέστρεψεν ὅλας τὰς φυτείας τῶν ἰθαγενῶν. Ἀπαντες οἱ κάτοικοι κατέφυγον εἰς τὰ ὕψη τῶν ὀρέων, εὐτυχῶς δὲ οὐδεὶς ἀπώλεσθη. Ἐν πλοῖον παρεσύρθη ὑπὸ τῶν κυμάτων, μέχρι τοῦ μέσου τῶν δένδρων, ἀλλ' ἡ παλιόροια ἐπανάφερεν αὐτὸ εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπολεσθεῖσάν μόνον τῶν ἀγκυρῶν καὶ δύο λέμβων του. Τὸ ὕδωρ ἦτο τεταραγμένον μέχρις ἀποστάσεως δύο μιλίων περίπου ἀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ λιμένος, ὑποθέτουσι δὲ ὅτι ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ νέου πυθμῆνος παρήχθη τὸ φαινόμενον τοῦτο.

Πρὸ τῆς ἐκρηξέως οἱ ἄνεμοι ἔπνεον ἰσχυροὶ καὶ εὐμετάβλητοι. Τὸ ὄρος ἐφ' οὗ εὐρίσκεται τὸ ἀρχαῖον ἡφαιστεῖον, ἦτο ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ· ἡκούοντο ὑπόκωφοι κρότοι, τὸ δὲ βουνὸν ἐξηκόντιζεν εἰς τὸν ἀέρα λίθους ὑπερμεγέθεις.

Ἡ τε ἀμπωτις ὡς καὶ ἡ ἐκρηξίς ἦσαν τοπικαί, διότι ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους τῆς νήσου μολὶς ἐνόησαν τὰ γινόμενα. Ὑψηλὸς βράχος ὀπισθεν τῆς πέτρας, ἥτις φέρει τὸ ὄνομα Πυραμῖς τοῦ Κούκ, πρὸς δυσμὰς τοῦ λιμένος, πεσὼν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐσχημάτισε νέον ἀκρωτήριον. Ἡ Πυραμῖς τοῦ Κούκ ἔχει ἤδη ὕψος ὕψους τεσσαράκοντα πόδας μεγαλείτερον ἢ πρὶν, ὑπεράνω τῶν ὑδάτων.

Μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων δονήσεων τοῦ σεισμοῦ ἐγένοντο πολλοὶ ἄλλοι ἥττον ἰσχυροί. Πρὸς δυσμὰς ἡ γῆ ἐσχίσθη καὶ ἐπαισθητὰς ἐχαμηλώθη.

Τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῶν γαιῶν ἐσαρώθη ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἐκατέρωθεν δὲ αἱ φυτεῖαι κατεστράφησαν, ἀλλ' οἱ ἰθαγενεῖς φαίνονται οὐχὶ πολὺ ταραχθέντες. Ἀμα τῶν ὑδάτων ἀποσυρθέντων, ἤρξαντο ἐκ νέου τὴν καλλιέργειαν. Τὰ μεγάλα δένδρα διέμειναν ἀβλαβῆ.

Ὁ λιμὴν οὕτως ἐστενώθη καὶ ἐσμικρύνθη, ὥστε ἀμφιβάλλεται ἂν μεγάλα πλοῖα θὰ δύνανται νὰ εἰσέρχωνται εἰς αὐτόν. Οἱ ἰχθυὲς ἐβρίβησαν ἔξω, παράλτου, οὐδ' ἠδύναντο πλέον νὰ νήγωνται, μεγάλη δὲ αὐτῶν ποσότης εὐρέθη ἐν τῇ ξηρᾷ, παρὰ τὴν παραλίαν.

Α...

ΟΙ ΚΛΕΙΝΤΑΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΣΙΑΠΡΟΔΡΟΜΟΙΣ

Ὡς οἱ ἀγαθοὶ τῶν ἀνθρώπων πάσης περιστάσεως δράττονται, ὅπως φανῶσιν ὡφέλιμοι εἰς τοὺς ὁμοίους των, οὕτω καὶ οἱ κακοὶ οὐδὲν ἀμελοῦσιν, ὅπως ὡφεληθῶσιν ἐπὶ τῇ κατὰ βλάβην τῶν ἄλλων. Ἡ ἰδούσις τῶν σιαπρόδρομων ἐν Νουμέᾳ καὶ πλησίον αὐτῆς, εὐκαιρία ἄριστή εἰς τὸν κλέψαντα καὶ λωποδύτα, οὐχὶ δ' ὀλίγα κακούργηματα συνέβησαν ἐν ὁδοιπορούσαις ἀμαξοστοιχείαις, πολλάκις δὲ, ὅταν οἱ κακούργοι δὲν ἠδύναντο νὰ κλέψωσιν ἀσφαλῶς, καὶ ἐφό-

νευον τοὺς κλεπτομένους. Γνωστὸν εἶναι ὅτι εἰς ἀνθρώπων ἐξησχημένον δὲν εἶναι δύσκολον νὰ πηδήσῃ ἐκ τῆς ἀμαξίας, καθ' ὃν χρόνον ἡ ἀμαξοστοιχία φέρεται δρομαία, θὰ ἔτυχε δὲ οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται, οἱ ταξιδεύοντες διὰ τοῦ μικροσκοπικοῦ ἡμῶν σιδηροδρόμου, νὰ εἶδον πολλάκις ἀγυρίοπαιδας, πηδῶντας μετ' ἀφοβίας εἰς τὴν γῆν ἀντὶ δέκα ἢ εἴκοσι λεπτῶν, ἅτινα λαμβάνουσι παρὰ τῶν ἐπιβατῶν.

Εὐτυχῶς, ἐνεκα τῶν λαμβανόμενων μέτρων ὑπὸ τῶν διευθύνσεων τῶν σιδηροδρομικῶν ἐταιριῶν, τὰ τοιούτου εἶδους δυστυχήματα προσεληφθησαν, πολλάκις δὲ τὴν νύκτα οἱ ἐπιβάται εὐρωπαϊκῶν σιδηροδρόμων βλέπουσι κεφαλὴν καὶ δύο ὀφθαλμούς εἰσδύοντας εἰς τὴν ἀμαξίαν μετὰ προσοχῆς. Εἶναι ὁ ὑπάλληλος, ὅστις ἐκτελεῖ τὴν περιπολίαν του, μεταβαίνων ἀπὸ ἀμαξίας εἰς ἀμαξίαν, διὰ τῶν ἐπὶ ἐκάστης ἐξ αὐτῶν προσηρμοσμένων ζύλων.

Καὶ ὅμως ἰδοὺ τί ἀφηγεῖται ἀγγλικὴ τις ἐφημερίς περὶ τοιούτου εἶδους κλοπῆς, συμβάσης ἐν Ἀμερικῇ.

«Αἱ κλοπαὶ ἐν ταῖς ἀμαξοστοιχείαις ἀποβαίνουσι σχεδὸν ἐπίσης κοιναί, ὡς αἱ παλαιότεραι ἐπὶ τῶν δημοσίων ὁδῶν, εἰς τινα μέρη τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὁ δὲ κίνδυνος τοιούτου δυσχερέστου συμβάντος προσθέτει μίαν ἐτι συγκίνησιν εἰς τὰς ἄλλας, ἃς ὑφίσταται ὁ ὁδοιπορῶν διὰ σιδηροδρόμου.

Τοιαύτη κλοπὴ ἐγένετο τὴν 29^{ην} Μαΐου ἐπὶ τῆς οὐχὶ μακρᾶν τῆς Ἀλμυρᾶς Λίμνης σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, ἐν Οὐτάχῃ. Τέσσαρες προσωπιδοφόροι εἰσῆλθον εἰς τινα τῶν ἀμαξῶν, ἐν αἷς ὑπάρχουσι κλῖναι, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀμαξοστοιχία ἤτοιμαζέτο νὰ ἀφῇ τὸν σταθμὸν καὶ ἀμέσως ἤρξαντο νὰ ἐλαφρύνωσι τοὺς ὁδοιπόρους ἀπὸ τὰ βάρη, ἅτινα ἔφερον. Παρ' ἐνός ἑλαβον ἐν ὠρολόγιον καὶ 100 δολλάρια, παρὰ δὲ τοῦ ὑπαλλήλου ὠσαύτως τὸ ὠρολόγιον καὶ 35 δολλάρια.

Τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τῶν ἐπιβατῶν ἔσυρε τὸ σχοινίον τοῦ κώδωνος τοῦ κινδύνου, οἱ δὲ κλέπται φοβηθέντες ἐπήδησαν εἰς τὴν γῆν. Ἀλλὰ πρὶν ἢ φύγωσιν ἐπυροβόλησαν ἐναντίον ἐνός τῶν ἐπιβατῶν διὰ πιστολίου, οὗτινος ἡ σφαῖρα τοῦ ἡνοῖξε τὴν κεφαλὴν, καὶ πολλάκις κατὰ τῆς ἀμαξίας, ἀλλ' εὐτυχῶς οὐδεὶς ἔπαθεν.

Ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνὴ δὲν διήρκεσε παρὰ τρία μόνον λεπτά, οἱ δὲ κακοποιοὶ ἐξηφανίσθησαν, πρὶν ἢ σταματήσῃ ἡ ἀμαξοστοιχία. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἔδαφος ἦτο μαλακὸν ἐκ τῆς βροχῆς, ἠδυνήθησαν τὴν ἐπιούσαν, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, νὰ κολουθήσωσι τὰ ἵχνη των. Προσνευχθείσης δὲ ἀμοιβῆς 1,000 δολλαρίων ὑπὸ τῆς ἐταιρίας διὰ τὴν σύλληψιν ἐκάστου τῶν ἐνόχων, πλήθος ἀρκετὰ μέγα, ἀνδρῶν ὠπλισμένων, ἀπῆλθε πρὸς ἀναζήτησίν των, καὶ τοὺς κατεδίωξε μέχρι τῆς 1^{ης} Ἰουνίου.

Περὶ τὸ ἐσπέρας κατάρθωσαν νὰ τοὺς φθάσωσιν

εἰς ἀπόστασιν 45 μιλίων περίπου ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ τοῦ Saint-Mary. Οἱ κακοῦργοι ὀλίγον ἀντέστησαν, μὴ ἔχοντες ἄλλῃ ὄπλα ἢ ρεβόλβερ, ἐνῶ οἱ ἀντίπαλοί των ἦσαν ὀπλισμένοι διὰ καραβινῶν, αἵτινες ἔβαλλον μακρὰν.

Τρία μόνον πυροβολήματα ἀντηλλάγησαν, διότι ὁ εἰς τῶν κακοποιῶν, τρομάξας ἐκ τῶν ἀπειλῶν, ὡμολόγησε τὴν πρᾶξιν καὶ ὠδήγησε τοὺς διώκτας εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχον κατατεθῆ τὰ ὠρολόγια καὶ τὰ χρήματα.

Ἐπειτα, ἐξετασθεὶς ὑπὸ τῶν ἀρχῶν, ἀνεγνωρίσθη ὡς ἑλθὼν ἐκ Καϊέννης μεθ' ἑνὸς τῶν συντρόφων του, καὶ ὅτι οἱ δύο ἄλλοι ἦλθον ἐκ Κανσᾶς, ὅπου πολλάκις διέπραξαν διαφόρους κλοπὰς.»

A...

ΤΟΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙΣ

Εἶναι τῶντι ἀξιοπεριέργων—λέγει εἰς τῶν ἀθανάτων διδασκάλων τῆς ἀρχαιότητος, ὁ Σωκράτης—ὅτι οἱ μὲν θέλοντες νὰ μάθωσι τὸ παίζειν κιθάραν ἢ αὐλόν, ἢ τὸ ἱππεύειν, προσπαθοῦσι νὰ γυμνασθῶσιν εἰς τοῦτο ὅσον τὸ δυνατόν, καὶ ὅχι μόνοι, ἀλλὰ πλησίον τῶν νομιζομένων ἀρίστων εἰς τὸ εἶδος τῶν, πάντα ποιοῦντες καὶ πάντα ὑπομένοντες, ἐπειδὴ φρονοῦσιν ὅτι δὲν δύνανται ἄλλως νὰ εὐδοκιμήσωσι· τινὲς δὲ τῶν θελόντων νὰ λέγωσι καὶ πράττωσι τὰ πολιτικά ἀξίως νομίζουσιν ὅτι ἄνευ παρασκευῆς καὶ ἐπιμελείας αὐτόματοι θὰ ἀναδειχθῶσιν ἐξαίφνης ἱκανοὶ εἰς τὴν πρᾶξιν αὐτῶν, καὶ ἐνῶ τὰ πολιτικά εἶναι δυσκατεργαστότερα. Βλέπομεν τῶντι πολλοὺς μὲν τοὺς ἀσχολουμένους εἰς αὐτά, ὀλίγους ὅμως τοὺς ἱκανοὺς νὰ τὰ πράττωσι. Φανερόν λοιπὸν ὅτι ἔχουσι χρεῖαν πλείονος καὶ ἰσχυροτέρας ἐπιμελείας οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς ταῦτα μᾶλλον ἢ εἰς ἐκεῖνα.

ΚΑΡΔΙΑ

Ὁ ὄφρις εἶναι σύμβολον σοφίας καὶ φρονήσεως· ὁ δὲ ὄφρις ἦν φρονιμώτατος πάντων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀλλὰ δὲν φθάνει τοῦτο μόνον· χρειάζεται καὶ ἡ περὶ στερὰ, σύμβολον τοῦ ἀδόλου πόθου, τῆς ἀγνῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ θείου. Δὲν ἀρκεῖ μόνῃ ἡ σοφία, δὲν ἀρκοῦσι τὰ βιβλία, αἱ γνώσεις, αἱ γλώσσαι· ἀπαιτεῖται καὶ ἡ δύναμις ἐκείνη, ὅπου ἐνωμένον κρατεῖ ἄνθος μετ' ἄνθος, ἀστέρα μετ' ἀστέρα καὶ καρδίαν μετ' καρδίαν. Διὰ τοῦτο ὁ οὐρανοδόμῳ, ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, εἶπεν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἢ ἡλὼν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Ὁ Πῦλος δὲν διέψευσε τὸν Πλάτωνα. Κ' ἐκεῖνος ἔλεγεν, ὅτι ἡ σοφία χωρὶς τὰς ἀγαθὰς διαθέσεις εἶναι πανουργία.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μόνον μυελός, ἀλλ' εἶναι καὶ καρδία. Ὁ μυελός εἶναι τὸ δοχεῖον τῶν γνώσεων, ἡ ἀφετηρία τῶν ἰδεῶν. Ἡ καρδία εἶναι ἡ δε-

ξαμενὴ τοῦ αἵματος, τῶν παθῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων· εἶναι τὸ ἐργαστήριον καὶ τὸ ὀρυκτήριον τῶν πράξεων. Εἰς τῆς διανοίας τὰ ὕψη βασιλεύει ὁ φωστὴρ τῆς υπάρξεώς μας, ἡ ἰδέα· εἰς τῆς καρδίας τὰ βῆθη ἡγεμονεύει ἡ διευθύντρια τῆς ζωῆς μας, ἡ θέλησις.

Π. ΒΕΡΓΩΤΗΣ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ὁ τύραννος Ἰέρων, κακολογούμενος ὑπὸ τινος διὰ τὴν δυσωδίαν τοῦ στόματος, κατηγόρει τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, διότι ποτὲ δὲν εἶχεν εἰπῇ τι αὐτῷ περὶ τούτου. Ἡ δὲ γυνὴ εἶπεν «ἐνόμιζον ὅτι οὕτω πάντες οἱ ἄνδρες ὄζουσι.»

Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος, ἐπειδὴ οἱ δημηγοροῦντες ἐκληροῦντο κατὰ γράμμα, ὡς ἔλαχε τὸ Μ. πρὸς τὸν εἰπόντα «Μ-ωρολογεῖς, Διονύσιε,» εἶπε «Μ-οναρχήσω μὲν οὖν». Καὶ δημηγορήσας εὐθὺς ἤρεθον στρατηγὸς ὑπὸ τῶν Συρακοσίων.

Ὅτε ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐπολιόρκει πόλιν τινα, τινὲς τῶν ἀπὸ τοῦ τείχους ὑβρίζον αὐτὸν λέγοντες «ὦ κεραμεῦ, πόθεν θάποδῶσης τὸν μισθὸν εἰς τοὺς στρατιώτας;» ὁ δὲ πρῶτος καὶ μειδιῶν εἶπε—*«Αἶκα τάσιν λάβω.»* Ἀφοῦ δὲ ἐκυρίευσεν αὐτήν, ἐπῶλε τοὺς αἰχμαλώτους λέγων «ἐὰν μὲ λοιδορήσητε πάλιν, ὁ λόγος μου θὰ εἶναι πρὸς τοὺς κυρίους σας.»

Διονύσιος ὁ νεώτερος ἔλεγεν ὅτι τρέφει πολλοὺς σοφιστάς, ὅχι θαυμάζων αὐτούς, ἀλλὰ δι' αὐτῶν θέλων νὰ θαυμάζηται.

Κ. Χ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ISOCRATE, avvertimenti morali à Domenico, tradotti in Italiano da Podalirio Petrini, prof. di lingua Greca nel liceo di Jesi. Lucca, Tipografia Benedini, 1876. Prezzo cent. 50.

Μετὰ πολλῆς τῆς εὐαρεστήσεως βλέπομεν τὴν ἐπίδοσιν τῶν λογίων Ἰταλῶν εἰς τὴν ἐκμάθησιν καὶ σπουδὴν τῆς ἐλληνικῆς, ἀρχαίας καὶ νεωτέρας. Οὐκ ὀλίγοι ὑπάρχουσι μεταξὺ αὐτῶν, γράφοντες τὴν νεωτέραν ἐλληνικὴν ὡς Ἕλληνες, συχνότατα δὲ βλέπομεν μεταφράσεις αὐτῶν εἰς τὴν ἰταλικήν. Πρὸ τινος χρόνου ἐδημοσιεύθη σπουδαῖον ἰταλοελληνικὸν λεξικὸν τοῦ καθηγητοῦ κ. Sanesi, ἐσχάτως δὲ μετάφρασις τῆς πρὸς *Δημοτικὴν Παραινέσεως* τοῦ Ἰσοκράτους ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Ποδαλειρίου Πετρίνη, προτάξαντος αὐτῆς σύντομον βιογραφίαν τοῦ μεγάλου τῆς ἀρχαιότητος ῥήτορος. Ὁ αὐτὸς καθηγητὴς ἐδημοσίευσε καὶ μετάφρασιν τοῦ πρώτου βιβλίου τῶν *Ἀπομνημονευμάτων* τοῦ Ξενοφώντος, προσεχῶς δὲ θὰ ἴδωμεν τὸ δεύτερον βιβλίον αὐτῶν ὡς καὶ μετάφρασιν τῆς *Ἀπολογίας* τοῦ Σωκράτους.

Ο ΚΟΜΗΣ ΙΒΑΝΟΦΣΚΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Συνήχημα ἐκ τῆς σελ. 23.

Νεᾶνις, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ πατρὸς της, ἐνὸς τῶν μεγαλειτέρων ἐν Ῥωμανίᾳ ἀποκατεστημένων Ἑλλήνων κτηματικῶν, ὃν ὁ ἡγεμὼν ἐτίμα διὰ τῆς ἰδιαίτερας αὐτοῦ εὐνοίας.

Ἐν τοῖς παριστρίοις ἡγεμονείαις, ἐνθα τὰ ἦθη εἰσὶ τοσούτῳ ἀναιμένα καὶ ἡ ἡθικὴ παραλυσία ἐπιπολάζει μᾶλλον ἢ ἀλλαχού, ἦτο ἐπόμενον ὅτι ἡ ἐλληνικὴ ἐκείνη καλλονὴ θὰ ἐπέσυρε τὸν θαυμασμὸν ἀπάντων καὶ ἀπασῶν, μάλιστα δὲ τῶν τῆς ὑψηλοτέρας περιωπῆς κυριῶν.

Τὸ ὥραιον πανταχοῦ ζηλεύεται καὶ φθονεῖται, ἀλλ' ἐνταῦθα ἡ ζηλοτυπία καὶ ὁ φθόνος ἦτο ἐπόμενον νὰ ὑπάρχῃ εἰς ὑπατον βαθμόν.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθε καὶ ὁ ἡγεμὼν, μόλις πρὸ ὀλίγου περατώσας τὴν μετὰ τοῦ κόμητος συνομιλίαν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ξένου του.

Τότε ἅπαντες, ἡ μᾶλλον ἅπασαι ἐστράφησαν, ὅπως ἴδωσι τὸν συνοδευόντα τὸν ἡγεμόνα Ἰβανόφσκην.

Ὁ κόμης ἦτο πρότυπον βορείας καλλονῆς.

Ὁ ἐπὶ τῶν προσώπων ἀπάντων ζωγραφηθεὶς θαυμασμὸς καὶ ὁ διαδραμὼν τὴν αἵθουσαν ψιθυρὸς ἐνεποίησαν ἐντύπωσιν καὶ αὐτῷ τῷ ἡγεμόνι, ὥστε καὶ οὗτος δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ψιθυρίσῃ εἰς τὸ οὖς τοῦ Ῥώσου μειδιῶν.

—Κύριε κόμη, τὴν ἐσπέραν ταύτην σὰς ὑπόσχουμαι πολλάς κατακτήσεις...

Γινώσκων δὲ ὅτι καὶ ὁ χαρακτήρ τῆς ἡγεμονίδος, τῆς ὑψηλοτάτης συζύγου του,—ὡς τὴν καλέσωμεν οὕτω—δὲν ἦτο τόσῳ ἄξιος πίστεως, τὴν ἀνεξήτησε διὰ τοῦ βλέμματός, ἵνα παρατηρήσῃ ἂν καὶ εἰς αὐτὴν ἐπενήργησεν ἡ ὥραιότης τοῦ συνοδευόντος αὐτὸν Ῥώσου εὐγενούς. Εἶδεν αὐτὴν ἐρχομένην πρὸς αὐτούς, ἀλλὰ καὶ ὑπομειδιῶσαν συγχρόνως πρὸς τινὰ κομψὸν ὑπολοχαγὸν τοῦ ἱππικοῦ, διαγγελέα τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος.

Ὁ κόμης, καὶ χωρὶς τῆς ὑποσχέσεως τοῦ ἡγεμόνος, ἐγίνωσκε τὴν ἀξίαν του. Ἀφοῦ δὲ ὁ Κούζας παρουσίασεν αὐτὸν εἰς τοὺς πλείστους τῶν παρευρισκομένων, ἀπεσύρθη εἰς τι μέρος, ὁπότεν περιέφερεν, ὡς ἐμπειρότατος στρατηγὸς ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης, τὸ βλέμμα, ὅπερ συνήνητησε τὸ τῆς ῥηθείσης νεάνιδος.

—Ὁραιοτάτη! ἐψιθύρισε.

Καὶ ἐσπεύον ἀλλ' αὐτὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ. Εἰπομεν ὅτι ὁ κόμης ἦτο ὡραιότατος. Τῶντι ἦτο τοιοῦτος, ἀλλ' ἐν τῷ βλέμματι αὐτοῦ ἐνυπῆρχε τι ἀνεξήγητον.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του, καίπερ ὥραιοι, δὲν εἶχον τὸ διαφανὲς ἐκεῖνο τοῦ γλαυκοῦ, ἀλλ' ἦσαν ὅμοιοι

πρὸς τὸ γλαυκὸν τῆς θαλάσσης, ὅπερ δὲν ἀφίνει νὰ μαντεύσῃς τὸ βάθος αὐτῆς.

Ἦσαν ἄβυσσος.

Ὅσάκις δὲ τὸν παρετήρει τις μετὰ προσοχῆς, καθ' ὃν χρόνον οὗτος ἐλησμόνει, οὕτως εἶπεν, τὸν ἑαυτὸν του, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ καταληφθῇ ὑπὸ ῥίγους, νὰ αἰσθανθῇ ὅ,τι εἰς τὴν θεὰν δηλητηριώδους ἐροπετοῦ.

Ἐξηκόντιζον, ἐπιτραπήτω ἡμῖν ἡ ἐκφρασις, φλόγας κακίας καὶ ἐκδιαιτήσεως.

Ἡ νεᾶνις, ἰδοῦσα τὸ βλέμμα ἐκεῖνο καὶ τὸ ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ κόμητος διαγραφὴν ἐλαφρὸν μειδίαμα εὐαρεστήσεως, ἐνόησε τὴν προσβολὴν καὶ, κύψασα τὴν κεφαλὴν, ἔμεινεν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἀκίνητος, ὡς μαγνητισθεῖσα ὑπὸ τινος τῶν ὄψεων ἐκείνων, οἵτινες, ἂν πρόπερ νὰ πιστεύσωμεν εἰς τοὺς περιηγητάς, ἔχουσι τὴν δυνάμιν τοῦ μαγνητίζειν τὰ πτηνὰ, ἄτινα, χάνοντα τὰς αἰσθήσεις ὑπὸ τὸ ὄξύ ἐκείνων βλέμμα, καταπίπτουσιν ἀπὸ τῶν δένδρων, γινόμενα βορὰ τῶν ὄψεων.

Τοῦτο ἐγένετο αἰτία νὰ ψιθυρίσῃ καὶ πάλιν ὁ κόμης:

—ὦ! μοὶ φαίνεται, ὅτι δυσκόλως τὸ πτηνὸν τοῦτο θὰ συλληφθῇ εἰς τὴν παγίδα... Πόσον εἶναι συνεσταλμένη καὶ δειλή!... Κακῶς λοιπὸν μοὶ παρέστησαν τὰς ἐνταῦθα γυναῖκας. Εἶναι περὶ σόττερον τίμιαι, ἢ ὅσῳ τὰς ἐνόμιζον... Ἀλλ' ἄς ἴδωμεν...

Παρεκάλεσεν αὐτήν, ὅπως δεχθῇ νὰ χορεύσῃ μετ' αὐτοῦ τὸν ἐπόμενον χορόν. Ἡ νεᾶνις ἐδέχθη μετὰ προθυμίας προσποιητῆς, μὴ θέλουσα νὰ φανῇ ἀπολίτιστος, ἀφοῦ οὐδένα εἶχε λόγον νάρνηθῇ, πλὴν τῆς πρώτης ἐντυπώσεως, ἀναντιρρόπως οὐχὶ λίαν κολακευτικῆς διὰ τὸν κόμητα, ἀλλὰ μὴ δυναμένης νὰ δικαιολογήσῃ ἄρνησιν.

—Ἐκάμαμεν τὸ πρῶτον βῆμα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ κόμης μετὰ τὸ τέλος τοῦ χοροῦ.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ ταῦτα κατῴρθεσε διὰ τινος τῶν φίλων του νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πλουσίου Ἑλλήνος, ἐνθα ἠλπίζεν ὅτι θὰ τὸν ὑπεδέχοντο, ἢ, διὰ νὰ εἰπωμεν τὴν ἀλήθειαν, θὰ τὸν ὑπεδέχετο μετὰ μεγίστης εὐαρεστήσεως.

—Τί διάβολο! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἀναβαίνων τὴν κλίμακα, ὅπου καὶ ἂν ὑπάγω γίνομαι δεκτὸς μετὰ τοῦ μειδιάματος εἰς τὰ χεῖλη... Ἀ! μὰ τὴν ἀλήθειαν, αἱ γυναῖκες τοῦ Βουκουρεστίου εἶναι ἐξ ἐκείνων, αἵτινες κατενόησαν τελείως τὸν προορισμὸν τοῦ φύλου των.

Ἡ ὑποδοχὴ, ἥς ἔτυχεν, ἐγένετο μετὰ τῶν προσήκουσάν φιλοφρονήσεων, ἀλλ' ὁ κόμης δυσηρεστήθη ἐνδομύχως, διότι δὲν εὗρεν, ἐκ μέρους τῆς δεσποινίδος τοῦλάχιστον, οἷαν προσεδόκα.

Καὶ ὅμως ἐξηκολοῦθει ἐπισκεπτόμενος τὴν οἰκίαν ταύτην, πολλῶ μᾶλλον τῶν ἄλλων, πρὸς ἃς εἶχε σχετισθῇ. Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐπισκέψεων

των υπῆρξεν, ὅτι ἤρξαντο ὑποδεχόμενοι αὐτὸν μετὰ τινος ψυχρότητος. Ὁ κόμης ἐφρούαττεν.

— Οὐδὲν φρούριον, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, μεταχειριζόμενος τὴν στρατιωτικὴν ταύτην ἔκφρασιν, προσβλήθη ὑπ' ἐμοῦ, χωρὶς νὰ παραδοθῇ· ἀλλ' ἐδῶ εὐρίσκω γενναιοτάτην ἀντίστασιν... Ἐχουσι δίκαιον οἱ λέγοντες, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐν ἀμύνῃ εἶναι ἀκαταμάχητοι. Ἀλλ' ἐμπρός! ἐμπρός! ἄς μὴ ἀπαυδῶμεν τόσῳ ταχέως!... Chi dura vince, λέγουσιν οἱ γενοῖται Ἰταλοί... Πλὴν, διάβολε, ἐξηκολούθησε, καταληφθεὶς ἀνεπαισθήτως ὑπὸ σκέψεώς τινος, αἰσθάνομαι κάτι ἐν τῇ καρδίᾳ μου, τὸ ὅποιον μέχρι τοῦδε δὲν ἤσθάνην... Πολὺ ἀστεῖον θὰ ἦτο, ἂν τὴν ἡγάπων μὲ τὰ σωστά μου... Ἀλλά, μὰ τὸν Ἑρωτα, δὲν θὰ ἦτο ἄρᾳ γε καλὸν νὰ τὴν ζητήσω διὰ σύζυγον;... Εἶναι τόσον ὥραϊον τὸ διαβολάκι! Σύζυγον, αἶ· καλὰ! Ἀλλὰ τότε τί κάμνεις μὲ τοὺς ἐν Πετροπόλει; Εἶναι ἱκανοὶ νὰ μὲ λιθοβολήσουν. Ἐγὼ ἀνὴρ εὐγενὴς νὰ νυμφευθῶ τὴν θυγατέρα ἐμπόρου, κτηματίου τυχαίου! ἀδύνατον! Πλὴν δὲ τούτου τί γίνεται ἡ ὑπόληψίς μου; Ἀνθρωπος, γνωρίζων τὸν κόσμον, ὡς ἐγώ, νὰ περιπλεχθῶ εἰς τὰ δίκτυα γυναικός, ὥραϊς τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλὰ πάντοτε γυναικός, ὡς ὁ τελευταῖος τῶν βλακῶν!... Ἀ! θὰ καγχάσουν μαζὶ μου ὅσοι μέχρι τοῦδε μὲ ἐθαύμαζον. Νὰ περιπέσῃ τις εἰς τὸ λᾶθος τοῦτο, ναί, ἀλλ' ἀφοῦ πρῶτον χαρῇ τὴν νεότητά του, ἀπολαύσῃ πάντων τῶν ἀγαθῶν, ζήσῃ ἐπὶ τέλους, καὶ νὰ περιπέσῃ πάντοτε μὲ ὠφελείας. Νὰ κύψῃς τὸν αὐχένα εἰς τὸν ζυγὸν γυναικός, φίλτατε κόμη, μάλιστα, πλὴν νὰ κερδήσῃς καὶ κάτι ἀντὶ τῆς θυσίας σου αὐτῆς. Ἀλλὰ περὶ τούτου οὐδὲ λόγος, οὐδὲ λόγος, ἀγαπητέ μου Ἰθανόφσκη, εἰς τὸ ἐξῆς!...

Ἐν τούτοις πάντοτε ἔρριπτε λέξεις τινὰς ἐνώπιον τῆς νεάνιδος, ἥτις ὅμως πάντοτε ἔστρεφε τὸν λόγον πρὸς ἄλλα ἀντικείμενα, παρασάγγας ὅλας ἀπέχοντα τῶν προθέσεων τοῦ κόμης. Προσεπάθει, σχεδὸν καθ' ἑκάστην, νὰ τὴν εὕρῃ μόνην, ὅπως τῇ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' αὕτη πάντοτε εὐρίσκετο μετὰ τοῦ πατρὸς της ἢ, ἐν ἑλλείψει ἐκείνου, μετὰ τῆς θαλαμηπόλου, ἣν ἅμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ κόμης ἐκάλει χάριν ὑπηρεσίας δῆθεν.

Μεθ' ἡμέρας τινὰς ὅμως ὁ κόμης, λαβὼν διαταγὴν τῆς αὐλῆς, ἐξ ἧς εἶχεν ἀποσταλῇ, νὰ ἐπανακάμψῃ, ἀπῆλθε, καταλιπὼν τὰ ὥραϊα τῆς πολιούχας σχέδια ἀποτυχόντα.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ διαμονῆς αὐτοῦ οἱ θηρεύοντες τὰ ὑπουργικὰ χαρτοφυλάκια εὐρίσκοντο εἰς πυρετώδη ἀνησυχίαν. Ἀπαντες, ἐξαγοῦντες κατὰ τὸ ἴδιον αὐτῶν συμφέρον τὴν ἀποστολὴν ταύτην τοῦ κόμης, ἤλπιζον...

Μετὰ τινα χρόνον ἡγέρθη ἡ φοβερά καὶ λυσσώδης ἐκείνη καταδίωξις κατὰ τῆς ἐλληνικῆς γλώσ-

σης, ἐναντίον ὅλου τοῦ ἐν Ῥωμανίᾳ ἐλληνισμοῦ καὶ ἐγένετο ἡ δήμεσις τῶν ἐν αὐτῇ ἐλληνικῶν μοναστηριακῶν κτημάτων.

Ἰδοὺ τὸ ἀποτελεσμα τῆς μακρᾶς ἰδιαιτέρας συνδιαλέξεως τοῦ ἡγεμόνος τῆς Ῥωμανίας μετὰ τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ῥωσιῶν, ὅστις ὑπισχνεῖτο αὐτῷ διὰ τοῦ ἀπεσταλμένου του ἐκείνου νὰ παράσχῃ πᾶσαν συνδρομὴν τῇ Ῥωμανίᾳ, ἥρκει μόνον νὰ καταστραφῇ πᾶν ἐλληνικόν!

Καὶ ὅμως μέχρι χθὲς ὑπῆρχον, ὡς μοι ὄφελεν, ἴσως δὲ καὶ ὑπάρχουσιν ἔτι παρ' ἡμῖν τινες, πλὴν ἀραῖοι καὶ μετρούμενοι ἐν τοῖς δακτύλοις, τὰ πάντα ἐκ τῆς δυνάμεως ταύτης, τῆς ὀρθοδόξου καὶ ὁμοδόξου Ῥωσίας, προσδοκῶντες!...

Ὀλίγοι μόνον μῆνες παρήλθον, καὶ ὁ ἡγεμὼν ἐκείνος, ὁ καταστροφεὺς καὶ ἄγριος τοῦ ἐλληνισμοῦ διώκτης ἐν ταῖς παραδουναβίαις ἡγεμονίαις, προσετέθη εἰς τὴν χορείαν τῶν πεπτωκυῶν Μεγαλειότητων καὶ Ὑψηλοτήτων.

Οὕτως ἡ Θεῖα Πρόνοια τιμωρεῖ τοὺς ἀδίκους!

Δ'

Ἡ αὐλὴ τῆς Πετροπόλεως, ἰδοῦσα τὸ σχέδιόν της στεφθεὶς ὑπὸ ἐντελοῦς ἐπιτυχίας ἐν Ῥωμανίᾳ, ἐνόμισε καλὸν καὶ συμφέρον νὰ πέμψῃ τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον καὶ εἰς Ἀδριανούπολιν, ἵνα ἐκεῖθεν, ὡς ἐκ κέντρου, ἐκτείνῃ τὰς ἐνεργείας του ἐφ' ὅλης τῆς Θράκης καὶ Μακεδονίας.

Γνωστὴ τοῖς πᾶσιν ἡ φοβερά πάλιν, ἣν ἀνέλαβεν ὁ ἐλληνισμὸς εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα καθ' ὁλοκλήρου τοῦ ὄγκου τοῦ Πανσλαβισμοῦ· θλιβερά ὅμως ἀφ' ἐτέρου καὶ ἡ μεγίστη ἀδράνεια, μεθ' ἧς ὁ τε ἐλεύθερος καὶ δοῦλος ἐλληνισμὸς ἀπεδέχθη, ἐν ἀρχῇ ἰδίως, τὴν πάλιν ταύτην.

[Οἱ πάντες παρέστημεν, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν, μάρτυρες τῆς ἀδηφάγου κατακτητικῆς ἐπιθυμίας τοῦ θηρίου, ὅπερ, τὸν δόλον καὶ τὴν ὑπόκρισιν πάντοτε φέρον ὡς προσωπίδα, ἡπέιλησε νὰ καταπῇ τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος, εἰμὴ ἐσώζεν αὐτὸ ἡ ἀπληστία πονηροῦ διπλωμάτου, ἐμπεσόντος εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ παγίδα! Στήσωμεν αὐτῷ οἱ Ἕλληνες ἀνδριάντα!...]

Μετ' ὀλίγον ἰδοὺ ὁ αὐτὸς ἀπόστολος τοῦ Πανσλαβισμοῦ, ὁ κόμης Ἰθανόφσκης, ρθάνει εἰς Θράκην· ἀλλὰ, πρὶν ἀποκατασταθῇ ἐν Ἀδριανουπόλει, ἀπεφάσισε νὰ σπουδάσῃ τοὺς κατοίκους τῶν ἐπὶ τοῦ Αἰμου χωρίων, ὧν τὰ πλεῖστα κατοικοῦνται ὑπὸ Βουλγάρων.

Ἰπάρχει τις ὅμως, ἐφορῶν τὰ πάντα, ὑπερασπίζων τοὺς ἀδίκους πάσχοντας, σώζων τοὺς πάσχοντας.

ΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΙΕΥΚΟΛΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΗΕΟΥΡΙΟΥ ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝΤΑΛΗΣ